

teológia tárgyköréből, erre három évet kapott egyházától. Szabadidőnkben gyakran összejöttünk egy-egy asztalitenisz partira a sportteremben. Egy ilyen alkalommal, meccs közben megállt kezében az ütő és mosolyogva ezt mondotta: te Mózes, én tudok egy magyar szót, - szeméből fény, arcáról melegség sugárzott felém. Mondjad, mi az a szó, kérdeztem. "Szeretlek" - volt a válasz. Egy kicsit a betűk eltolódtak, de azért értem, mondtam. Azon az este éreztem először, hogy otthonomná lett az intézet. (Folytatjuk)

FELEKEZETKÖZI ISKOLA-ALAPÍTVÁNY

FELHÍVÁS

népünkért, népünk támogatásával

1994. április 16-án Nagyváradon a romániai magyar történelmi egyházak vezetői egyháztestületeik képviselőiben elhatározták a Felekezetközi Iskola-Alapítvány létrehozását.

Alapítványunk, a korábban már megfogalmazott és közzétett Szándéknyilatkozatunk szellemében, a romániai magyar oktatásügy felkarolását, az egyházi és minden más tanintézetünk támogatását, az itthon tanuló és közösségünket jövőben idehaza szolgálni kívánó fiatalok megsegítését célozza.

Úgy véljük, hogy kezdeményezésünk egész népünket szolgálja, mint ahogyan azt is tudjuk, hogy ez a szolgálat csak egész népünk támogatásával lehet eredményes.

Az itt élő magyarság évszázadokon át, nehéz körülmények közepette öntudatosan vállalta az iskola és az egyház fenntartásának áldozatos terhét. Hiszszük, hogy ez a kegyeletes érzésből fakadó áldozatvállalás nem halt ki népünkben. Mint ahogyan hisszük azt is, hogy napjainkban, midőn az egyéni boldogulás, az anyagi jólét hajszolása sokakat eltántorított a közösség szolgálatától, még mindig van bennünk erő és akarat az összefogásra egész népünk jövője érdekében.

Kérjük hűveinket, gyülekezeteinket, vállalkozóinkat és intézményeinket, hogy anyagi lehetőségeik arányában támogassák célkitűzéseink megvalósítását.

Nagyvárad, 1994. április 16.

JAKUBINYI GYÖRGY

gyulafehérvári érsek

TEMPFLI JÓZSEF

nagyváradai rk. püspök

REIZER PÁL

szatmári rk. püspök

SZABÓ PÉTER

temesvári tanácsos

CSIHA KÁLMÁN

erdélyi ref. püspök

TÓKÉS LÁSZLÓ

nagyváradai püspök

MÓZES ÁRPÁD

evangélikus püspök

ERDŐ JÁNOS

unitárius főjegyző

PODHRÁDSZKY LÁSZLÓ

evang. egyet. felügyelő

PÉTER MIKLÓS

ref. teol. tanár

SZÓSZÉK - ÚRASZTALA

KOVÁCS ISTVÁN

PÜNKÖSDI FÁKLYAGYÚJTÁS

ApCsel 2,12-17

Mindig jóleső - valóságos ünnepi - érzés lelkes emberekkel találkozni. A lelkesedés lángja viszi, lendíti előre az emberiséget a fejlődés, a tökéletesedés útján. Ahol épp csak pislákol vagy kialszik a lelkesedés tüze, ott mindig megtorpan és szárnyszegetten hull porba az élet.

Ha pünkösdi ünnepén megkérdezzük, mi volt az első tanítványok páratlan pünkösdi sikerének - ezres tömegeket magával ragadó hatásának - titka, a felhozható okok és magyarázatok tömkelegéből tűzoszlopként emelkedik ki a lelkesedés. Ezzel diadalmaskodtak az apostolok egy olyan világ felett, amely nem tudott lelkesedni.

Az is nyilvánvaló, hogy - mint minden tűz - a lelkesedés tüze is ápolást igényel. "Ha a fa elfogy, kialszik a tűz" - olvassuk a Példabeszédek könyvében (26,20). Ezért is oly megható olyan idős emberekkel találkozni, akik megőrizték a lelkesedés tüzét, és ez valami különös - megfoghatatlan és örök - fiatalságot kölcsönöz egész lényüknek. Évekkel ezelőtt volt egy idős professzorom, akivel a mai napig bármikor szívesen találkozom. Lelkesedésének tüze minden találkozás alkalmával megérinti a lelkemet. Valami nagyszerű, fiatalos erő, lendület és tenniakarás árad belőle, ami mindig "felvillanyoz", lelkesít és új energiákat - valóságos élet- és munkakedvet - szabadít fel! Közeliében értettem meg, hogy az ilyen emberek viszik előre mindig az életet, az emberiséget. Azok, "akik nem ásitoznak soha, és nem mondanak közhelyeket, hanem csak égnék, égnék..." (Jack Kerouac: Úton). A mának sok fáradt-fásult fiatalja megirigyelhetné és tanulhatna tőle! Az ilyen kivételes emberek közelében tapasztaljuk, hogy "az emberek megnőnek, ha valami magasrendű feladat ihleti őket, ha óriási látóköröket szemlélnek. Akiben a nagy kaland utáni szenvedély tüze ég, annak nem nehéz az önfeláldozás". (Huizinga)

Ilyen emberek voltak - így éreztek és cselekedtek - a tanítványok, amikor az első pünkösdi "nagy kalandjára" vállalkoztak. Később még a börtönök falán is áttört e lelkesedés tüze, láncokat tört le és bilincseket pattantott fel, ennek melegét őrzik még ma is az első pünkösdi eseményeiről szóló tudósítások. Nem is csoda, hogy az első tanítványok közvetlen környezete értetlenkedve fogadta a pünkösdi eseményeket. Ámulva-bámulva kérdezték: Ugyan, mi lehet ez? Mások gúnyolódva mondták, hogy a tanítványok édes bortól részegedtek meg. Néró császár - a nagy keresztényüldöző - is csak egyet nem értett a sok hősiessen szenvedő és lelkesen hitvalló keresztény magatartásból: honnan veszik az erőt, hogy Mesterükért még a szenvedést is boldogságnak tartják, és örömmel - lelkesen énekelve - indulnak még a halálba is? Valóban "részegség" volt ez! De nem édes bortól, hanem a jézusi élet és evangélium szépségétől lángrollobbant tanítványi lélek "ittassága", lelkesültsége és átszellemültsége!